

—Ми їдемо до Даммбюля, ми їдемо до Даммбюля, — радісно белькотів Кекс, кружляючи з вигнутою шиєю та високо задертим хвостом навколо ясел.

Шоко теж підтримав свого плямистого друзяку захопленим іржанням, бо тішився з цього не менше. Нарешті вони знову побачать Даммбюль, рідний Даммбюль!

Цікаво, чи чує їхнє іржання Графиня й чи не скаженіє, бува, через те, що сама не може поїхати з ними у відпустку, а мусить залишатися вдома? Щоправда, Оле теж не може поїхати, й Шоко відчував жаль із цього приводу. Але тоді хазяйці довелося б знову орендувати коневоз, а це дорого. Ще прикрішим, на думку Шоко, було те, що й Бруно не їде з ними. Вони з Оскаром повинні охороняти ферму. Власне,

це Марія наполягла, щоб Бруно наглядав і за садибою, і за Оскаром, бо вона, здається, має сумніви, що Оскар спроможний виконувати ще й обов'язки сторожового пса. Раптом у садку посеред ночі гасатиме дикий кабан чи якийсь чужий звір. Двоногі цього не помітять, бо зазвичай сплять у будинку. А от Бруно такого не пропустить!.. Так принаймні міркують двоногі!

— А тамечки єстя горби? — поцікавився Тоні, запихаючи до пащі добрячу порцію сіна.

— Горби? — У Шоко аж щелепа відвисла. — У Даммбюлі? І звідкіля ж їм там узятися?

Не перестаючи жувати, Тоні примружив одне око:

— А було би хвайно!

Ох уже ці гірські поні! Шоко закотив очі:

— Хіба ти не пам'ятаєш, які там красвиди: море, луки, ліс, узбережжя. Суцільна рівнина, тільки дерева й випинаються.

Гафлінгер тяжко зітхнув.

— Єк, бра, мні хочицца хоть би разок оддохнути в горбах!.. — Потім він різко повернув голову в бік подвір'я. — Ох, а шо гето там за суматоха!

Шоко кивнув:

— Схоже, нам знову доведеться переїздити!

Кекс гупнув копитами об землю:

— Що?

Плямистий товариш дивився на нього так перелякано, що Шоко швиденько додав:

— Звичайно, ні. Просто вони беруть із собою стільки речей, ніби переселяються кудись назавжди!

— Тоді все гаразд! — із полегшенням зітхнув Кекс. — Блюмхенгоф — це найкраща оселя у світі!

— І скільки ж ти бачив того світу? — запитав Шоко, аби трохи подратувати свого друга. — Може, десь є набагато краща оселя?

— Ну, що ви-те такеє кажете! — рішуче похитав головою Тоні. — У Даммбюлі було ніплохо, і в моїх рідних горбах мні жилоса добре, але тутки в нас зара найлуч!

— Ще б пак, що може бути краще за Лотту, Грету, Пауля і хазяйку? — перерахував Кекс, походжаючи перед ним туди-сюди. — І, звичайно ж, за Марію й Оскара. А ще город, і ліс, і пасовисько, й село з крамницею...

— І пані курки, й Амалія, і Доннергаврик із Земмелем, і заняття з верхової їзди, — перебив Шоко плямистого Кекса і скривився.

Кекс відкопилив нижню губу:

— То й що з того?

— Жартую! — ставши дибки, Шоко пометляв передніми копитами. — Адже я теж вважаю, що тут найкраще!

Кекс спробував його вщипнути, але клацнув зубами в повітрі, бо Шоко вже встиг відбігти. Його друг погнався за ним навздогін. ПУ-УК!

Тричі оббігши вигул, вони зупинилися перед ворітьми.

Тоні, звісно ж, з ними не бігав, а продовжував собі жувати. Очевидно, гафлінгер намагався наїстися про запас.

— Щось вони й справді надто багато всього пакують, — промимрив Шоко.

Сумки, сідла, попони й інші речі, що були йому незнайомі, накопичувалися біля автомобіля з причепом для коней.

— От буде чудово, коли ви нарешті поїдете, — пронявчало раптом біля них.

— Нічого чудового в тому немає, — прогавкав Бруно, що дріботів слідом за Амалією. Пес простягнувся перед ними, зобразивши сумний-пресумний вираз обличчя. — Я теж хочу з вами до Даммбюля.

Амалія зашипіла й зневажливо поглянула на Бруно:

— А ти що забув на тому дурнувато́му морі? Тут ти можеш собі спати, скільки захочеш, і Марія цілий день підгодує нас усілякою смакотою.

Бруно зміряв кицьку підозріливим поглядом, але обличчя його враз якось проясніло.

— Я все одно піду до моря купатися. — Кекс пирхнув так, наче щойно виринув із велетенських хвиль. — Разом із Гретою!

Якщо Грета не побоїться... Хіба, якщо вони з Лоттою попливуть першими. У будь-якому разі відпустка на їхній колишній батьківщині обіцяє бути надзвичайно веселою! Адже Лотті дозволили взяти з собою друзів. Якщо Шоко правильно розчув, Грета й Пауль вже не можуть дочекатися поїздки до Даммбюля, бо вони ще ніколи не були на Північному морі. Ще більше Шоко радів тому, що побачить Вотана й Лассе, своїх приятелів з тих часів. Вотан, маленький вороний шетлендський поні, завжди залюбки брав участь у всіх витівках, тоді як норвежець Лассе, подібно до Тоні, віддавав перевагу спо-

кою. В обох було постійне місце зустрічі біля ясел із сіном. Шоко всміхнувся сам до себе. Уп'ятьох вони обов'язково придумують щось надзвичайне. Наприклад, перегони переліском. І, звісно ж, уздовж берега!

— Кудкудак! Кудкудак! — Повз них перевальцем прочимчикували три пані курки. Мабуть, подалися на черговий раут із пліткарства з Графинею. — І коли ви вже нарешті заберетеся звідси? Кудкудак! Кудкудак!

Перш ніж Кекс устиг відповісти, Шоко, похнюпивши голову, промимрив:

— На жаль, ніколи. Подорож відмінили.

— ЩО-О-О-О? Кудкудак! Неподобство! — пані Зеленуха, пані Жовтуха й пані Синюха були такі нажахані цією звісткою, що несамо-вито забили крильми й голосно зацокотіли.

— То він вас просто дразнить, — заспокоїла своїх подружок Амалія. — Вони точно поїдуть, і ми врешті-решт матимемо спокій.

Пані Жовтуха зміряла Шоко гнівним поглядом:

— Суцільна колотнеча з ними! Кудкудак!

Пані Синюха й пані Зеленуха з превеликим задоволенням цюкнули б його своїми дзьобами за те, що він знову їх надував, але вони не наважувалися зайти до вигулу. Поні-дракон Шоко швидко видворив би їх звідти.

— Сподіваюся, після нашого повернення ці пліткарки не будуть тут порядкувати, — процідив він крізь зуби.

Почухавши носа об огорожу, Кекс промовив:

— Все одно головний тут Оле. Навіть ці скрекотухи його слухаються.

Але щодо цього Шоко мав неабиякі сумніви. До них Оле дійсно завжди був досить суворим, а от дамам на подвір'ї він рідко робив зауваження. Для цього навіть Графині треба було неабияк роздратувати великого мерина. Шоко зітхнув. Байдуже. Поки що він просто насолоджуватиметься передчуттям поїздки до Даммбюля.

Заплющивши очі, Шоко побачив перед собою обійстя, на якому вони разом з іншими чотириногими колись мешкали. Лотта, хазяйка і хазяїн жили в невеличкому будинку трохи поодаль. Час від часу їм дозволяли туди навідуватися й навіть пастися в садку, щоб хазяїнові було менше косити. Даммбюль належав найкращій хазяйчиній подрузі: баронесі Розині фон Даммбюль. Принаймні так мусили величати її люди, яких вона недолюблювала. Але таких було небагато, адже тітонька Розина, як називали її всі друзі, завжди була в гарному настрої й любила сміятися. Їй, так само як Оле, треба було дуже допекти, щоб вона розсердилася. Шоко посміхнувся. Щоправда йому з Кексом кілька разів це вдалося!

Чиясь рука доторкнулася до його носа.

— Ну що, вже не дочекаєтесь?

Розплющивши наполовину одне око, він побачив Лоттине обличчя. Її біляве волосся лоскотало його ніздрі.

— А-а-апчхи-и-и!

Його двонога улюблениця відскочила, витираючи з обличчя Шокові шмарклі.

— Ото вже це шоколадне кошлате поросля! Кекс із Тоні теж розкричалися.

— Ха-ха, і-го-го, і-го-го! — перекривив їх Шоко.

Потім він зиркнув на Лоттині руки, але яблук там не було, так само як і моркви.

— Завтра вдосвіта вирушаємо в дорогу, — повідомила Лотта, перестрибуючи з однієї ноги на іншу. — Ми майже все завантажили. Я готова луснути від радості!

Обхопивши руками його шию, вона смачно чмокнула його в ніс. А потім, весело наспівуючи, пострибала кудись далі.

Шоко постриг вухами й пішов прогулятися уздовж огорожі. Як уже згадувалося... він радів зустрічі зі своїми старими друзями... і з Ельфою! У животі йому залоскотало майже так само, як тоді, коли він уперше зустрів ісландську дівчинку поні у Доннергавриків. Шоко збентежено кивнув. Авжеж... він закохався. Але... дівчатка... якісь трохи не такі... Суперпоні Шоко постійно вплутувався у якісь пригоди. А Ельфа від пригод була не в захваті. Шоко посміхнувся. Та зараз вони друзі й найважливіше, що дівчинка поні знайшла чудову нову оселю у тітоньки Розини.

— А ну, вставайте, лінюхи! — Лоттин голос прогримів під навісом так, що Шоко перелякано розплющив очі. Щось трапилось? Він стрепенувся. Інакше вона, мабуть, не називала б їх «лінюхами» й не сміялася б так заливчасто.

Його двонога улюблениця з розмаху закинула до ясел оберемок сіна. Потім, голосно наспівуючи, знову почалапала на подвір'я.

І чому це Лотта така радісна, хоча надворі ще навіть не розвиднілося до пуття? Шоко рвучко підняв голову. ДАММБЮЛЬ! ВІДПУСТКА! Він аж підстрибнув на місці.

— Нумо швиденько їсти, щоб вчасно виїхати, — покликав він Кекса й дременував до ясел.

— Суппір! Завтрик перед од'ездом, — промимрив Тоні й потелющився із заплющеними очима в бік їжі. У таких випадках гафлінгер, без

сумніву, міг цілком покла-
стися на свій ніс і шлунок.
Вони й без очей приведуть
його прямисінько туди, куди тре-
ба: до корму.

Шоко гарячково переживував своє сіно, спостерігаючи, як Оскар одну за одною вантажить до автомобіля сумки. Лотта саме намагалася затягнути через маленькі передні дверцята до причепа вщерть напхану сітку сіна. Спочатку його двонога улюблениця зникла в тих дверцятах. За нею, очевидно, мала запхатися сітка, але вона була надто широка й застрягла. З причепа долинала сердита лайка. Шоко ледве не вдавився від сміху, але на допомогу Лотті прийшов Оскар. Шоко почув, як щось грюкнуло й скрикнуло:

— Усе гаразд?

Шоко нашорошив вуха.

З дверей визирнуло розпашіле Лоттине обличчя.

— Ця проклятуца сітка!

— Це сітка для Тоні! — сміючись, кивнув їм Оскар. — Ми ж не дамо нашому пузаневі під час подорожі померти з голоду!

Він, мабуть, думав, що Тоні цього не чує, але ж гафлінґер мав особливий слух, коли

йшлося про щось таке, чого йому точно не потрібно знати.

— Пузань? Фу! Ше що придумайте! — форкнув він. — От хай би Марія йому ниц ни готовила їсти! — горець ображено прищулив вуха, сердито метляючи хвостом навсібіч.

У цю мить на подвір'я заїхав автомобіль, із якого вилетіли Грета, Пауль і ще кілька сумок.

— Привіт, Лотто!

Сміючись, Грета тягнула по землі свій багаж.

— Ми взяли з собою цілий гардероб! Мама каже, що ніколи не знаєш, якою буде погода на Північному морі: дощ, сонце, дощ, шторм... чи навпаки!

— Головне, щоб снігу не було, — засміялася Лотта.

«Добре, що поні, незалежно від погоди, потрібно лише їхнє хутро», — подумки всміхнувся Шоко.

Через деякий час усе, мабуть, було спаковане, тому що до вигулу прийшли нарешті двоногі з недоузками в руках. Гайда до Даммбюля! Радісно пофоркуючи, Шоко чкурнув до огорожі. Кекс і Тоні помчали за ним.

Їзда в коневозі ніколи не була великим задоволенням, навіть якщо поруч стояли твої найкращі друзі, а попереду маячила найзаповітніша ціль. Вантажівки з гуркотом пролітали повз них або сунули за ними настільки близько, що їх водії, напевно, чули, як пукає Кекс. І чому ці двоногі не можуть подбати про те, щоб причіп не провалювався постійно в якісь велетенські ями? Доводилося весь час пильнувати, аби торсання не збило поні з копит. Знали б ви, як це нелегко!

Щоб трохи відволіктися, Шоко висмикнув кілька стебел сіна зі своєї сітки. До того ж йому не подобалося, що кожного з них помістили в окремий відсік. Одразу біля рампи стояв Тоні. З того, як рівномірно погойдуеться його сітка з сіном, Шоко здогадувався, що гафлінгер спокійнісінько жує свою жуйку, не зважаючи ні на що. Посередині розмістився Кекс, а попереду він сам. У його відсіку теж були двері, щоб двоногим зручніше було час від часу за ними наглядати. Ніби вони можуть тут щось накоїти!

Шоко саме вирішив заплющити очі, щоб трішечки подрімати, як хазяйка пригальмувала і звернула з дороги. Невже вони приїхали?!

Коневоз зупинився, і за мить дверцята з його боку відчинилися. До них піднялася хазяйка.

— Зробимо невеличку перерву, — пояснила вона й повідчіпляла їх від мотузок. — Якщо хочете, можете на хвилюк прилягти й поспати. А потім я вас знову прив'яжу, — помахала вона вказівним пальцем перед обличчям Шоко. Чому б їй хоча б разочок не зробити те саме з Кексом? Або з Тоні? — Поводьтеся чемно! — і хазяйка знову зачинила за собою двері.

Тоні непорушно продовжував напихатися, а Кекс протиснув свого носа у щілину перегородки.

— Я і справді трохи подрімаю, як порадила хазяйка. Ти теж?

— Ще чого, — буркнув Шоко у відповідь. Він не був ані втомленим, ані голодним. Його очі прилипили до великої товстої мухи, що лазила по стіні.

Поруч цмакало й посопувало. Нестерпна нудьга!

Та раптом дверцята знову відчинилися. Але, на його величезний подив, там з'явилася голова не хазяйки чи Лотти, чи Грети або Пауля, а якогось двоногого незнайомця!

— Диви, тут поні всередині! — хихикнув той.

Шоко надув ніздрі. А це ще хто такий? Крім того, чужинець якимось дивно пахнув. Чимось брудним і горілим.

До нього потягнулася рука.

— Дай-но я тебе погладжу.

У нього що — тирса в голові? Шоко прищулив вуха й вишкірився.

— Ану, забирайся звідси!

Але двоногий незнайомиць, очевидно, його не зрозумів і намагався видряпатися до них у причіп.

Ну, це вже занадто! Оскільки Бруно з ними не поїхав, доведеться, мабуть, йому самому грати роль сторожового пса. Вигнувши шию й прищуливши вуха, Шоко щосили форкнув, мов справжній поні-дракон! Так, ніби перед ним були пані Жовтуха, Зеленуха й Синюха з їх дурнуватим кудкудаканням, він роззявив пащу й накинувся на двоногого.

— А-а-а-а! — загорлав той, падаючи з причепа. А потім, зіп'явшись на ноги, незнайомиць з криком дав драла. — Рятуйте, скажений поні!

Висунувши голову надвір, Шоко грізно проіржав йому вслід. Усі двоногі з інших автомобілів здивовано подивилися спочатку на нього, а потім на незнайомого втікача.

Сховавши голову, Шоко посміхнувся. Бруно навряд чи впорався б із цим краще.

— Що це тут був за гамір? — поцікавився спросоння Кекс. — Хіба ти не чув, що казала хазяйка?!

— Авжеж, поводитися чемно, — прогугнявив Шоко. — Досить і тебе одного.

Він поглянув на своїх друзів:

— Це якийсь несповна розуму чужак, нічого особливого.

Кекс нервово чмихнув:

— І з якого це дива він сюди суне свого носа?

А йому звідки знати? Замість відповіді Шоко знову вистромив свою голову з дверцят. Надворі панував справжній гармидер. Їхній причіп був оточений купою легковиків і вантажівок, навколо метушилися великі й малі двоногі, а перед блакитним автомобілем за столом сиділа ціла родина.

— Що ти там бачиш? — проскиглив позаду Кекс.

Шоко великодушно доповів йому:

— Тут навколо повно машин, а на одному столі я бачу хліб, пиріг та яблука.

— Яблука?

Кекс так прицмокнув, ніби одне з яблук вже було в нього в роті.

Тоні теж не забарився з реплікою:

— І мні, бра, так хочіца абличка...

Якби ж то він промовчав!

— Я так розумію, що мені зараз доведеться йти по яблука?

— Мгм-м-м! — пролунало десь біля Тоні.

Шоко залюбки вийшов би з цього причепа, але ж...

— Хазяйка наказувала поводитися чемно, — нагадав він своїм друзям. — Ви ж не хочете, щоб я зробив щось таке, що її розсердить?

— Авжеж!

Шоко бачив, як завзято киває Кекс за пластиковою перегородкою.

Він знову висунув голову з причепа, і його погляд прилип до столу з ласощами. У роті набиравалося повно слини, і Шоко почав жувати, ніби вже поцупив те яблуко.

— Але ж...

— Що?

— Га?

Він постриг навколо вухами й принюхався. Ані хазяйки, ані інших двоногих поблизу не відчувалося. Принаймні не так уже й просто було щось почути чи винюхати в такому тарарамі й смороді.

— Та якщо я покваплюся, — уголос міркував Шоко, — можливо, ніхто з наших двоногих і не помітить.

— Нарвешся на неприємності, — буркнув Кекс. — Дивися, щоб взагалі не поїхали далі без тебе!

— Али мні, бра, так абличка хочіцца, — проквилів гафлінгер.

І тут, ніби зрозумівши ці слова, один із двоногих малюків узяв зі столу яблуко й, сміючись, помахав ним у повітрі назустріч Шоко.

Яблуко, я йду! Шоко протиснувся крізь дверний отвір, зістрибнув із причепа й подався прямісінько до столу. На обличчі малого двоногого замість посмішки з'явилося величезне здивування. Невже він просто пожартував із яблуком? А тепер ще й запхав його собі до рота й уп'явся в нього зубами!

— Ану, зупинись! — проіржав Шоко.

Решта двоногих, що були за столом, рвучко попіднімали голови й дивилися на нього, як на якусь примару.

— Поні! — хором скрикнули вони.

У малюка від переляку навіть яблуко з рук випало. На щастя, воно покотилося прямо до ніг Шоко. Вхопивши його зубами, він розвернувся, щоб повернутися до свого причепа... Але де там? Он така зелена галявина посеред автомобілів! Якщо вже він роздобув яблуко для своїх друзів, то хіба не заслуговує на жмутик свіжої трави? Недовго думаючи, Шоко галопом понісся на зелений лужок.

Позаду пролунали схвильовані вигуки: «Дивіться, поні!», «Що тут робить поні?», «Ловіть його, ловіть!», «Ой, лишенько, він біжить на автостраду!» Але Шоко на них не зважав. Відклавши яблуко, він набрав повний рот соковитої трави. Щоправда, автомобілі, що проносилися повз нього зовсім поруч, трохи драгували. І чому ці вантажівки зупиняються й так голосно сигналять? Добре, що він — Суперпоні Шоко — має такі міцні нерви! Будь-який інший чотириногий вже давно вискочив би з переляку на цю величезну автостраду.

Зжувавши ще три жмути трави, Шоко знову взяв зубами яблуко. Тепер треба щодуху мчати до причепа, бо ще чого доброго хазяйка й справді поїде без нього.

ЩО ЦЕ ТАМ РОБЛЯТЬ ПОПЕРЕДУ ЦІ ДВОНОГІ? Чому вони вишикувалися в ряд і вирячилися на нього?

— Не рухайтесь, інакше він утече, — прошепотів якийсь двоногий.

Хто втече? Шоко обережно покрутив головою ліворуч і праворуч, постриг вухами. Але жодного іншого чотириноного поблизу не було. Тоді йому з рота ледве яблуко не випало. Невже вони мають на увазі його? Він аж форкнув від обурення. Яка нісенітниця! До того ж йому ніколи займатися такими дурницями. Він поспішає до причепа, інакше хазяйка там збожеволіє від хвилювання.

— ШО-О-О-О-О-ОКО-О-О-О!

Надто пізно. Сердитий голос хазяйки пронісся над автомобілями та двоногими й долинув до його бідних маленьких вушок. От лайно!

— ІДУ-У-У-У! — проіржав він так голосно, як тільки зміг, тримаючи яблуко поміж зубів, і помчав... прямо на двоногих, що чатували на нього. Мов сполохані кури, вони кинулися врозтіч.

Різко загальмувавши перед хазяйкою, Шоко звів на неї свої прекрасні невинні очі. При цьому він ще й підняв морду, щоб показати їй гостинець. Він же тільки заради цього й відлучився: просто, щоб принести яблечко своїм друзям! Адже Суперпоні Шоко такий люб'язний!

